

essimeſe läppade nahka, mis karwa ja küündega täkkis olli. Se rõemuſtas rahwa süddant et wiſha unnuſtaſid; agga kõrtsmit ütles: ta tulleb pea taggaſi, ſeſt mütsi ja kindad panni meile pandiks. Nõnda naeris rahwas pealegi Meſſikäppa willetsuſt, keſ õnne tänaſ et elloga olli peaſnud, ſiiski kui walluſa pä ja läppade peale mõtleſ, tulli tale tallomehhe maſt ning Reinowadderi pettuſ meele, ja ta ſõimas ning wanduſ rebbaſt, keſ ſedda kurja teinale teinud. Miſſugguſe kurjuſ; palwega ajjaſ weſſi tedda eñam penniſkoorma maad küllaſt eddaſi, kunni üks maddal kalda koht waſto tulli, kuhho ta puhkama ronniſ. Ei wiſt päike willetsama looma peale weel olnud paſtunud! Meſſikäppal epolnud lootuſt teiſt õmikut nähha ſada, waid arwaſ ſurmatunni praego kätte tullemä, ja üidiſ maddala, kurwa ealega: Oh, Reinowadder, ſa üllekohtune petja ning nurjato loom! ſiio inge peale ſaan ma ſurrema; taewaſ ſago ſulle kätte taſſuma, miſ mulle kurja teinud!

Reinowadder rebbane, kui üllemal rägitud kombel onno meeturrule ſai juhhatanud, läkſ iſſe külla kaſſu watama, kunni rahwas karro kallal tööll olli; pennilt rapſaſ ta paar laña ſuhho, tõttaſ ſagiga jõe kaldale, ſitkuſ ſulle küllaſt ja panni kaſſad nahka; ſiis ruttas muid aſjo tallitama. Nõnda jõe kallalt eddaſi jooſteſ lakkuſ ta ſaggedaſt wet ja tõſtuſ koera wiſil jalga igga mutti-mullaunniko waſto ülleſ, ja mõtleſ rõemſa meelega: nüüd on karro

meeturruſ paita leidnud; kül tallomeeſ näitab teinale kõrgi! Meſſikäp olli mo ſõbber, ſõimaſin naero kombel tedda onnoſ, agga nüüd on wenniſe palko kõrwa weñinud ja omme wiakſe karro nahk turrule müä. Ei jõua teina kaebamine mind kuſinga ees eñam teotada. Se keña, illuſ luggu ſaab mind ellootſani rõemuſtama. Nattuke maad eemale minneſ putuſ Reinowadderi ſilmawaatmine koggemata kalda alla, kuſ karro mudda ning kõntſa ſeeſ õma werrit nahka pühherdaſ. Et Meſſikäp elloga rahwa kääſt peaſnud, ſe ehmataſ rebbaſt ja panni ta ſüddant paſoma. „Oh, ſa ruñal tallomeeſ!“ üidiſ Reinowadder: „miſ ſa hüwwa roga põlgakiſt, miſ targemad kalli inna pärraſt olleſ oſtnud, ja miña ſulle ilma maſſota õue peale weddaſin? Agga, ennä iñet! waña onno on kindad ja kübbara pandiks jättnud.“ Nõnda rakiſ pilgeſ rebbane, werritſe karro piina nähheſ; ſiis aſtuſ liggemale ja küſſiſ: „Wenniſe onno-iſſand! luddaſ teie ſeie ſaite? Kaſ ehk unnuſtaſite middagi talloperreſſe? Niñetage, miſ teil mahha jäi, ſiis aſian perremehhele ſõnumid, kuſ teie koddo on ja kuhho ta teie õma kätte wõib tua. Wai kaſ ehk ollete met warrastaſtanud ja tõrkulſite maſſo waſto? Kaſ ſa nääd! miſ keña puñiaſeſ tallomeeſ teid on malinud! Kaſ wõeraſ piddo roog olli maſſew? Wai kaſ ſüdda ihhaldab weel maaguſat lãrjemet? Kuſ ſiis kübbar ja kindad teil jäid?“ — Meſſikäp ei jõudnud ſõña waſtata egga